

ПАДА МУ СЕ. . .

Едно момче стояло под стрехата на една кжща. То джржало в една ржка тояжка. а в друга — кжсче хлеб, намазано с масло. Момчето било весело и си тананикало някаква песенчица. То забелязало наблизо едно хубавичко кученце и почнало да му под-свирква и да го вика.

— Кучо, кучо, ела, миличко, да ти се порадвам; и то му подало хляба.

Кучето весело заскачало около момчето, завжр-тело опашка, проточило шия и отворило уста да хване хляба. В това време момчето го ударило силно с тоягата по муцунката и то изквичало и избягало; а жестокото момче се засмяло; то било доволно, че измамило кученцето.

Всичко това наблюдавал от прозореца господаря на кучето, който бил сжсед на момчето. Той отворил прозореца, повикал момчето и му показал една жжлтица.

— Искаш ли, сжседче, да ти дам тези пари?

— Искам, ако ти си толкова добжр да ми ги дадеш, казало засмяно момчето и протегнало ржка да ги вземе. Но сжседа му в миг го ударил силно с бастуна си, що джржал в другата ржка зад гжрба си.

— :Защо ме биеш? Ти не си добжр; аз ти не искам парите, а ти сам ги подаде.

— И аз сжм добжр, казал човека, колкото тебе . . . Защо ти удари горкото кученце? То нали ти не искаше хляб, ти сам го повика и му го подаде. . . Каквото ти направи на кучето, сжщото направих и аз на тебе. Не забравяй, че и животните усещат болки и страдат, както и хората. Научи се да се джржиш добре и прилично и с нещастните жи-вотни, които нямат език да се оплачат.

Прев. Д. Щ.